

Geldiđi Gibi Gidebilmeli İnsan

– Harun ECE · 05 Kasım 2014

Nice sevdalar gördüm;
Ömrü bir ömre sığmayan,
Gözlerden yaş yerine kan akıtan,
Yeşermiş gülleri solduran.
Kara toprağa bile rengini değiştirmeyi öğreten.
Kızıla boyatan.
Kan kırmızısı.
Geldiđi gibi gitmeyi de öğretiyor hayat insana.
Önce geliyor, bakıyor, göz gezdiriyor.
Sonra olacađı varsa oluyor.
Ama hep iyi bitmiyor adı aşk olan bu masal.
Kimileri doya doya yaşıyor.
Ya da yaşadığını sanıp yaşılanıyor.
Kimileriye sevgi arıyor,
Aslında kalabalık gibi görünen boş sokaklarda.

Uyanıyor güneşle beraber uykusundan;
Sanki hep oradaymış gibi.
Sanki serseri bir kurşun gibi.
Acımadan vuruyor insanı.
İsmine hain denilen o Ayrılık.
O zaman yaşlar tükenmiyor.
Bazen bulutla beraber ağlıyor insan.
Bulut ona derdini anlatıyor, insan dinliyor.
İnsan anlatıyor, bulut dinliyor.
Bıkmadan usanmadan.
Ta ki rüzgar gelip onu uzaklaştırmadan.
Sonra kuruyor gözlerde ki yaşlar yavaş yavaş.
Güneş kaldığı yerden devam ediyor aydınlatmaya.
Yağmur sonrası toprak kokusu gibi;
İnsanın damarlarına işliyor.
Nasıl da ferahlatıyor insanı;
Sanki annesinden yeniden doğmuş gibi.

Sevdiđi gibi silebilmeli insan.

Sevilen kiři deęer bilmezse.
Geldiđi gibi gidebilmeli insan.
Davet eden kiři hayır bilmezse.

HARUN ECE